

DODEN STAD

MASCHA SCHOONAKKER

Dodenstad

is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mascha Schoonakker

Omslagontwerp: Designs by Lotte

Tekstredactie: Willowtreez Publishers

Zetwerk: Jen Minkman

Heruitgave onder DVP: juli 2024

NUR: 285

ISBN: 9789403754048

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

I

Het eerste wat haar opviel was de kilte, zo intens dat het pijn deed. Het tweede was de stilte. Geen ritselende bladeren, geen vogels, geen stemmen. Niets, op het geluid van haar ademhaling na, en zelfs haar ademhaling was vreemd, de lucht die ze inademde anders van smaak en structuur.

Voorzichtig gluurde Gwen tussen haar wimpers door. Ze lag op haar buik, haar wang rustend op de straatstenen. Was ze gevallen? Ze kon het zich niet herinneren. Ze bewoog haar vingers, stram van de kou, duwde zichzelf overeind op haar knieën en keek om zich heen. Het plein waar ze op uitkeek, lag er uitgestorven bij, de huizen aan de rand ervan niet meer dan een verzameling ruïnes. Een spookstad die op een vreemde manier irreëel aanvoelde. Er klopte iets niet, iets subtiels. Het was er te schoon, vrij van troep en onkruid.

Ze stak haar handen voor zich uit, draaide ze met de palm naar boven en weer terug. De schaduwen die ze op de grond wierp waren

diffuus in plaats van scherp. Ze keek omhoog, naar de strakblauwe hemel, wolkeloos, zonloos, en langzaam begon het haar te dagen.

Ze greep naar haar hals, haar ketting ontbrak. Weer keek ze naar haar handen. Geen ring. Ze drukte twee vingers tegen haar pols, kon nog niet de zwakste hartslag ontdekken. Dat kon niet. Haar zandloper was nog lang niet leeg, toch?

Een schaduw viel over haar heen.

Verschrikt keek ze achterom.

Mikael stond daar, in zijn ravenzwarte gewaad. Hij keek op haar neer, zijn gezicht uitdrukkingloos. ‘Gwendolyn Collins.’

Ze had hem vandaag al eerder gezien, in de Tijdzaal. Hij had haar de stuipen op het lijf gejaagd door net als nu ineens op te duiken. Het laatste wat ze zich herinnerde was dat hij haar een duw had gegeven. Met die duw was haar oogpunt veranderd en had ze zichzelf zien vallen, omgeven door het waas van haar ziel.

Ze drukte opnieuw haar vingers tegen haar halsslagader. ‘U hebt me vermoord.’

Zijn mondhoek krulde een paar millimeter omhoog. ‘Niet helemaal.’ Zijn mondhoek zakte weer. ‘Kom. Je wordt verwacht.’ En met die woorden liep hij haar voorbij, het plein over, in de richting van het enige gebouw dat uit de toon viel met de rest. Het rees in drie spitse torens op vanaf de grond en was in tegenstelling tot de andere gebouwen onaangetast door de tijd. De torens leken uit ivoor gesneden en waren zo misplaatst tussen de ruïnes dat ze het Overtochtsgebouw direct herkende, zonder het ooit eerder in het echt gezien te hebben.

Moeizaam krabbelde ze overeind. ‘Waarom word ik verwacht?’ vroeg ze toen ze Mikael bijna had ingehaald. Ze blies in haar handen om ze op te warmen. Zelfs haar adem voelde als een winterse wind. ‘Gaat dit over de zandlopers?’

Een paar dagen geleden had ze het voor het eerst gezien. Een zandloper waarbij de korrels roerloos in het kanaal tussen de reservoirs waren blijven hangen. Hetzelfde gold voor de zandloper die

ernaast stond, en elke andere zandloper die ze daarna had opgepakt. Ze had er melding van gemaakt, natuurlijk, maar Mikael had het weggewuifd alsof er geen reden was tot paniek. Dus nam ze aan dat dat ook niet het geval was.

‘Met je zandlopers is niets aan de hand,’ zei hij, en daar bleef het bij.

Een beetje meer uitleg ter geruststelling was toch niet te veel gevraagd? Tenzij hij dacht dat het antwoord haar zou afschrikken.

Ze haperde in haar tred en keek achterom, zoekend naar een deur. Een uitgang. De Dodenstad strekte zich naar alle kanten om haar heen uit en nergens was een glimp van de andere kant te bekennen, een glimp van haar domein. Ze keek weer voor zich uit. Ze hoefde zich geen zorgen te maken, ze had immers niets verkeerd gedaan. Niet sinds de laatste keer dat ze Mikael had gezien in elk geval, en dat was vier dagen geleden geweest. Vier dagen nog maar. Het voelde als een eeuwigheid. Elke seconde was voorbijgekropen.

Ze werd bekeken. Ze voelde het eerder dan dat ze het zag. Verscholen achter de vervallen muren van de huizen zag ze meerdere zielverschijningen die haar nastaalden met een lege blik in hun ogen. Ze wachtten. Ze konden niet veel anders hier. De Dodenstad was feitelijk niet meer dan de wachtkamer van het leven.

In stilte beklom Mikael de trap naar het Overtochtsgebouw, waar hij bovenaan aangekomen de deur voor haar openhield. Wat onwennig liep ze naar binnen, de hal in, knipperend met haar ogen tegen het felle wit van de vloer, de muren, het plafond, *alles*, op de gesloten, zwarte deuren na. Verder was het er vooral leeg en – zoals alles in de stad – brandschoon.

‘Waarom word ik zo drastisch ontboden?’

‘Elias verwacht je.’

Elias. ‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’

‘Dat is het niet.’

‘Wat dan?’ Met elke vraag die ze stelde, drong de wanhoop erin prominenter naar de voorgrond.

Mikael wreef vermoeid langs zijn slaap.

‘Is het Max?’

Zijn schouders zakten naar beneden.

Ze kreeg het abrupt ijskoud vanbinnen. ‘U zou een goed woordje voor me doen.’

‘Ik zei dat ik het zou bespreken en ik zei dat ik niets kon beloven.’

Dit was te snel. Max veroorzaakte geen problemen, hij had onbelangrijk moeten zijn. Ze hadden hem moeten vergeten.

‘Wat zijn besluit ook is, jij zou erin berusten, weet je nog?’ Hij keek haar waarschuwend aan.

Ze ging er niet tegenin, maar bevestigde het ook niet.

Hij zuchtte, waarop zijn gezichtsuitdrukking iets verzachtte. ‘Luister eerst maar naar wat hij te zeggen heeft voordat je je hakken in het zand zet.’ Met een kort knikje naar de trap achterin de hal, gebood hij haar hem te volgen.

Ze kon uiteindelijk niet veel anders dan er gehoor aan geven.

Ergens rond de tweehonderd gaf Gwen het op de treden te tellen. Ze keek langs de eindeloze trap omhoog, keek uit het raam dat uitzicht bood op de Dodenstad, en keek opzij, naar de schalen met brandende olie die hun weg verlichtten, de vlammen dansend over de vloeistof.

Ze stak haar hand uit, verlangend naar een beetje warmte, en liet hem een paar centimeter boven het vuur zweven. Ze voelde niets, geen hitte en geen kou. Misschien net een lichte streling, maar meer ook niet. Ze vouwde haar vingers naar binnen en trok haar hand terug, keek langs de muur omhoog. Zwarte stukjes onyx glinsterden in het licht, vormden lijnen, tekens, patronen. Symbolen die haar vaag bekend voorkwamen uit haar studieboeken, en toch onleesbaar. De runen hadden iets ouds over zich, een soort dialect, en krulden zich om de deuren die ze passeerden, verbonden hen in een onafgebroken reeks.

Ze wist dat het Overtochtsgebouw alle Dodensteden van over de hele wereld met elkaar verbond, maar nu ze al die deuren zo bij elkaar

zag, realiseerde ze zich pas om hoeveel steden dat in werkelijkheid ging. En dan was dit pas een fractie van het totaal. Eén stap kon haar naar de andere kant van de wereld brengen als ze de juiste deur koos.

Ze zou hier hopeloos kunnen verdwalen.

Mikael hield zo onverwachts halt dat ze bijna tegen hem opbotste. Ze trapte op de zoom van zijn gewaad, deed haastig een stap achteruit. ‘Sorry,’ mompelde ze.

Hoofdschuddend opende hij de deur voor haar, en duwde haar zachtjes maar beslist naar binnen toen ze zich niet meteen verroerde.

Wat ze precies verwacht had aan te treffen, wist ze niet. Een andere trap in een andere Dodenstad? Een val?

Dat laatste sloot ze in elk geval nog niet uit toen ze de ruimte binnenstapte die qua omvang en inhoud de meeste overeenkomsten had met haar Tijdzaal. Zwarte kasten waren in geordende rijen achter elkaar geplaatst, met op elke plank een stuk of vijf zandlopers, die dubbel zo groot waren als de zandlopers die zij gewend was.

Ramen waren er niet. Wel veel deuren. En spiegels, omlijst met gouden ornamenten, en kroonluchters die boven de kasten bungelden, het schijnsel van de kaarsen rimpelend over de gelakte vloer.

Tussen de kasten door bewogen meerdere schaduwen, als gasten in de balzaal tijdens een of ander feest. Zonder muziek, zonder gelach of gepraat. Een doods feest. Ze telde er een stuk of dertig, vijfendertig. Nu al meer Raadsheren dan ze had gedacht dat er bestonden. Ze liepen met zandlopers, lijsten en boeken, met kroontjespennen en vergrootglazen, stuk voor stuk druk bezig. Toch voelde ze de ogen in haar rug branden, telkens wanneer ze een van hen passeerde, hoorde ze het wegvallen van hun voetstappen wanneer ze stopten om haar na te kijken.

Ze keek op haar horloge. Vijf over half vier. Net als een half uur geleden. Het stond al stil vanaf het moment dat ze de Dodenstad betreden had en onwillekeurig vroeg ze zich af of ze thuis al gemerkt

hadden dat ze weg was, of dat haar ontzielde lichaam daar ergens lag te wachten om gevonden te worden.

Ze huiverde. Stel dat wat hier aanvoelde als een uur, in werkelijkheid een dag was, dan kon ze – als dit te lang ging duren – best ineens wakker worden tussen de houten planken van een kist.

Nee, Xander zou het weten. Natuurlijk zou hij het weten.

De onwetendheid van wat er stond te gebeuren, vrat aan haar.

De kasten weken uiteen, creëerden daarmee een cirkelvormige ruimte. Ze verstijfde in haar tred. In het midden van de ruimte stond een herenbureau, bestoken met florale motieven, en aan de andere kant ervan zat Elias. Hij doopte zijn kroontjespen in een potje inkt, zette zijn handtekening onderaan een stuk perkament en keek over de rand van zijn leesbril naar hen op. Met een minzaam glimlachje legde hij de pen neer. ‘Gwendolyn Collins.’ Hij gebaarde naar de stoelen tegenover hem. ‘Ga zitten.’

Ze bleef staan. ‘Wat is hier de bedoeling van?’

De Raadsheer zette zijn bril af en legde die zorgvuldig neer naast het perkament. ‘Een beetje meer respect voor je meerderen, Collins.’

Ze beet op haar tong. Die glimlach van hem, die toon, die houding. Ze haatte alles aan hem.

Hij blies de inkt op het perkament droog en rolde het op, draaide traag de dop op het inktpotje en schoof het naar de hoek van zijn bureau. ‘Zo.’ Hij vouwde zijn handen samen en keek haar recht aan.

Ze voelde zich abrupt een klein kind dat op het matje geroepen werd.

Weer gebaarde hij naar de stoel. ‘Zit.’

Niet in staat fatsoenlijk na te denken, gehoorzaamde ze dit keer. Ze zakte weg in de fluwelen kussens.

‘Zoveel regels als jij in korte tijd gebroken hebt...’ Hij schudde zijn hoofd zonder het oogcontact te verbreken. ‘Ik moest je wel hierheen halen om ervoor te zorgen dat zoiets niet nog een keer gebeurt.’

Gwen slikte tegen haar plotseling droge keel. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Wat ik bedoel, is dat je niet zomaar misbruik kunt maken van de macht die wij je gegeven hebben. Je kunt niet zomaar onvolgroeide zielen weghalen uit hun lichaam, tenzij strikt noodzakelijk. Ze kunnen beschadigd raken.’

De pot verwijft de ketel... Had hij niet precies hetzelfde gedaan bij haar moeder?

‘In het wetboek staat geschreven dat machtsmisbruik wordt bestraft met een Dodenstadarrest van één zielcyclus.’

Geshokt sperde ze haar ogen open. ‘Wat?’

‘Maar,’ vervolgde hij, rond zijn mond weer de aanzet tot dat stomme glimlachje, ‘soms heiligt het doel de middelen en Mikael is van mening dat je handelde uit loyaliteit door de rotte appel eruit te halen.’

Gwen spande haar kaak. Het had niets met loyaliteit te maken gehad, en alles met persoonlijk gewin, met egoïsme.

‘Voor deze ene keer zie ik het door de vingers, op voorwaarde dat je zulke stunts in het vervolg aan ons over laat.’

Ze gaf een kort knikje. Er kwam geen volgende keer. Zodra de non-actiefstelling van haar familie werd opgeheven, kwam die hele Verzamelaarszooi in Xanders handen te liggen.

‘Goed.’ Elias pakte zijn leesbril op. Hij ademde op de glazen, poetste ze op met zijn mouw. ‘Dan blijft alleen nog de kwestie van die laatste Onsterfelijke over.’

Ze hield haar adem vast, bang voor wat ging volgen.

‘Onsterfelijkheid kunnen we onmogelijk gedogen. Het verstoort de balans tussen leven en dood. Ik hoop dat je dat begrijpt. Jij hebt toentertijd geluk gehad. De zandloper die jij hebt gekregen was iets eenmaligs, een gift.’

Gwen boog haar hoofd, hoopte daarmee haar woede te verbergen. Hij wist dondersgoed wat voor prijs hij hen had laten betalen voor die zogenaamde gift.

‘Ik weet dat je hebt gevraagd om een nieuwe zandloper,’ zei hij, en als hij haar woede al oppikte dan negeerde hij die, ‘maar daar kunnen

we niet aan beginnen. Het is een tijdrovend proces dat ontzettend veel energie kost. Bovendien kan een nieuwe zandloper evengoed aan een jonge ziel gekoppeld worden die nog eeuwen meegaat. Je laat een ziek konijn ook niet voor een godsvermogen opereren wanneer je voor een paar tientjes een nieuw beest kunt kopen.'

'Sommigen doen dat dus wel.' Het was eruit voor ze zichzelf kon tegenhouden. 'Iedereen met een beetje hart zou dat doen.'

'En dat is precies jouw probleem. Je hecht te veel waarde aan de mensen om je heen, terwijl ze niet meer zijn dan omhulsels, voedingsbodems voor de ziel. Ze zijn vervangbaar, onbelangrijk. De ziel is voor eeuwig. Leer je prioriteiten kennen, Collins.'

'Compassie lijkt me anders een heel goede eigenschap. Juist bij Verzamelaars.'

'Compassie.' Hij trok een gezicht, alsof het woord alleen al iets smerigs was, en Gwen perste geïrriteerd haar lippen op elkaar. Deze discussie was onmogelijk te voeren met iemand die geen empathisch vermogen had. 'Het gebrek eraan resulteert in onbetrouwbare, valse honden, terwijl een teveel maakt dat werknemers zich afzetten tegen dit werk wanneer ze het niet eens zijn met de ethiek ervan.'

'Ik zet me niet af tegen dit werk,' corrigeerde ze hem, en ze dacht zorgvuldig na over haar volgende woorden. Ze wilde niet liegen, maar wilde ook niet recht in zijn gezicht zeggen waar ze dan wel moeite mee had. Met hen. Met hun werkwijze en hun onmenselijkheid. 'Ik begrijp dat het nodig is.'

Elias drukte zijn vingertoppen tegen elkaar en nam haar op met iets van... verveling? Nieuwsgierigheid? Bij hem waren die twee nauwelijks van elkaar te onderscheiden.

'Maar sommige aspecten zijn onlogisch,' zei ze, de minimale veranderingen in zijn gezicht in de gaten houdend. Vooralnog bleef dat neutraal, wat haar aanmoedigde om verder te praten. 'U zei zelf dat het schadelijk is om een onvolgroeide ziel uit zijn lichaam te halen, maar bij geen van die Onsterfelijken was de ziel volgroeid.'

‘En zonder zandloper zou dat ook niet meer gaan gebeuren. In dat geval is het minder schadelijk om hen terug te halen dan om hen te laten zitten, ook voor het evenwicht.’

‘Hen aan een nieuwe zandloper koppelen zou nog minder schadelijk geweest zijn.’

Elias ademde vermoeid uit. ‘Weet je hoeveel energie dat kost? Dertien zandlopers voor dertien Onsterfelijken?’

‘Eén. Ik vraag er maar om één.’

‘Alsnog. Weet je hoeveel energie daarvoor nodig is?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Een jaar aan verzamelde zielenenergie uit een gemiddeld domein. Als er in dat jaar honderdvijftig mensen sterven die gemiddeld tachtig jaar zijn geworden, dan gaat dat om een hoeveelheid zielenenergie van twaalfduizend jaar. Voor één zandloper, één Onsterfelijke.’

Twaalfduizend was wel veel. Honderdvijftig levens die voor niets geleefd waren. Aan de andere kant; wereldwijd stierven er misschien wel duizend keer meer mensen *per dag*. Wat stelde honderdvijftig dan nog voor?

‘En wat win ik ermee?’ vroeg Elias peinzend. Hij tikte met zijn wijsvinger tegen zijn lippen en juist die overdreven bedachtzaamheid verraadde dat hij allang iets in gedachten had. Hij speelde met haar, wist al wat hij van haar wilde nog voordat ze een stap in de Dodenstad had gezet.

‘Zeg het maar,’ verbrak ze de stilte. ‘Wat wilt u hebben?’

Hij liet zijn handen zakken en glimlachte loom. ‘Ik wil je wat laten zien.’

Goud flonkerde in de donkerte; levenszand dat verstreek. Iets wat thuis altijd een kalmerend effect op haar had, maar hier, op onbekend terrein en omringd door zoveel Raadsheren, verergerden haar zenuwen, al helemaal toen ze in het volgende gangpad Mikael weer tegenkwam. Hij sprak op gedempte toon met de jongere Matthias; zijn invaller, en in de eerste plaats Raadsheer van Kamil en Laila. Ze had hem vaker gezien.

Hun gesprek viel stil en Elias wenkte haar dichterbij te komen. Hij gebaarde naar de granieten sokkel waar Mikael en Matthias ogenschijnlijk over aan het discussiëren waren geweest.

Er lag een zandloper op. Horizontaal. Een zandloper hoorde nooit op z'n kant te liggen.

In sierlijke letters stond *Domein Collins* in het bronzen naamplaatje gegraveerd.

Ze keek met een ruk op. 'Wat hebben jullie gedaan?'

Elias legde er zijn hand op. 'Dit is niet schadelijk.'

Hoezo niet schadelijk? Zij wist uit de eerste hand hoe schadelijk zo iets kon zijn.

'Als hij tenminste niet te lang zo blijft liggen. Kijk.' Hij tikte op het vrijwel lege rechter reservoir, dat normaal het onderste had moeten zijn. 'Dit zijn de zielen die op dit moment geen vast lichaam hebben. Ze zijn ofwel in een van onze Kristalzalen, ofwel in de Dodenstad.' Hij volgde de welving van het glas naar het halfvolle linker reservoir. 'Dit zijn de levenden binnen jullie domein. En deze...' Hij wees naar het midden, waar een paar zandkorrels waren blijven steken in het kanaal. 'Deze staan op het punt om te sterven.'

Gwen staaarde naar de bewegingsloze korrels, en begreep ineens waarom al die zandlopers in haar Tijdzaal er als bevroren bij stonden. 'Jullie hebben de tijd stilgezet.'

'Tot er een nieuwe Verzamelaar is aangesteld.'

Aba. 'Xander.'

'Jij.'

Ze verstarde.

Achter haar snoof iemand. 'Meen je dat?'

Ze keek achterom. Een van de Raadsheren stond met een lijst in zijn hand, zijn kroontjespen halverwege het papier, alsof hij midden in zijn aantekening gestopt was. 'Ze is niet eens meerderjarig.'

'Ze is verstandig,' zei Mikael.

'Wat is er mis met Alexander? Hij heeft tenminste zijn opleiding bijna afgerond.'

‘Alexander?’ Matthias lachte, zo anders dan Mikael, die ze nog nooit echt had zien lachen. ‘Als het aan Alexander had gelegen dan had hij geen poot uitgestoken tijdens de afgelopen crisis. Zij probeerde het tenminste op te lossen. Ze is loyaal.’

‘Ze is te jong.’

‘Niet de jongste die we ooit gehad hebben.’

De geluiden gonsden in haar oren. Ze greep de sokkel voor houvast.

‘Wat denk je ervan?’ vroeg Elias en in zijn stem schemerde die glimlach door.

‘Ik wil dit helemaal niet,’ zei ze zacht, haar blik strak op de sokkel gericht, bang de afkeuring in hun ogen te zien wanneer ze niet gewoon ‘ja’ en ‘amen’ zei.

‘Dat kan.’ Ze hoorde allesbehalve afkeuring, of verbazing. Ze hoorde een vriendelijkheid die zo zoet was dat ze er spontaan kiespijn van kreeg. ‘En dat mag. Ik wil je nergens toe dwingen.’

Leugenaar. Ze hoorde het. Triomf. Hij had precies geweten hoe ze zou reageren en ze had hem er niet in teleurgesteld.

‘Het leek me een meer dan redelijke tegenprestatie voor een nieuwe zandloper.’

Ze kneep haar ogen dicht. Die had ze moeten zien aankomen.

‘Jij levert zelf de energie die ik nodig heb om er een te maken, en als je je aan de regels houdt dan krijg je hem.’

In gedachten herhaalde ze zijn woorden, zoekend naar de adder. Zo gemakkelijk kon het toch niet zijn? Ja, het voelde als een straf en zo had Elias het ongetwijfeld ook bedoeld, maar het was geen straf die ze niet aankon. ‘Voor hoelang?’

Hij keek haar niet-begrijpend aan.

‘Ik kan het werk uitvoeren als dat is wat u wilt, maar hoelang moet ik me bewijzen voordat u besluit dat ik recht heb op die zandloper?’

‘Tot de volgende generatie het overneemt, natuurlijk. Ik kan niet het risico lopen dat je je belofte breekt zodra je hebt gekregen wat je wilt.’

De denkbeeldige draden die hij aan haar vastknoopte om haar in zijn greep te houden, waren zo duidelijk aanwezig dat ze bijna tastbaar werden. Ze wreef over het plekje tussen haar wenkbrauwen, voelde een zeurende hoofdpijn komen opzetten. De eerste paar jaar was Max haar misschien nog dankbaar, tot hij zich realiseerde wat het echt betekende om onsterfelijk te zijn. Hoe de wereld om hem heen verouderde, en hij daarin achterbleef.

Maar de enige andere optie kon ze ook niet accepteren. ‘Oké.’ Ze schoof nerveus haar mouwen omhoog. ‘Ik doe het.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja.’ Ze schraapte haar keel, herhaalde het antwoord. ‘Ja, meneer.’

Hij stak zijn hand naar haar uit, handpalm naar boven, vingers geopend in een uitnodigend gebaar.

Na een korte aarzeling legde ze haar hand in die van hem. Raadsheren gaven niets om ceremonie, dus wat er ook moest gebeuren, het zou niet langer duren dan nodig was.

Hij plaatste zijn wijsvinger op haar pols, haar huid brandend onder zijn aanraking, en trok een lichtende streep omhoog. Zonder het contact te verbreken tekende hij er een sierlijk epsilonachtig teken dwars doorheen.

Heel even werd ze overvallen door een duizeling waarin ze alles dubbel zag. Ze focuste zich op het teken op haar pols, net zolang tot de beelden weer over elkaar heen schoven. Haar vader had een soortgelijk teken gehad, al had het bij hem niet zo gegloeid. Bij hem had het er eerder paarlemoer uitgezien, als een oud litteken, wat bij haar straks niet veel anders zou zijn.

Elias tilde zijn wijsvinger op en aan het topje ervan kleefde een zilveren draad waar mist vanaf wasemde. Haar hand kreeg iets transparants over zich, herinnerde haar eraan dat ze hier niet lijfelijk aanwezig was. Hij wikkelde het draadje rond zijn vinger, tweemaal, driemaal, en trok eraan tot het knapte.

Gwen trok als gestoken haar hand terug. De rune doofde en haar hand werd weer ondoorzichtig. Ze wreef over het merkteken, zocht

naar een beschadiging, een teken van bederf, en vond niets. Toch vertrouwde ze het niet. ‘Waar was dat voor nodig?’

‘Voor je sleutels.’ Mikael hing een ketting om haar nek. De hanger in de vorm van een zandlopertje kon nooit zwaarder geweest zijn dan een paar gram, toch voelde het als een loden last.

De zegelring gaf hij aan Elias, die met zijn wijsvinger de ronding ervan volgde en geleidelijk het stukje van haar ziel erin verwerkte. Het goud sloeg dof uit. Hij verwarmde de ring met zijn handen en hield hem haar voor, wachtend tot ze hem aanpakte.

Ze streek met haar duim over het embleem, over de zandloper in reliëf.

‘Gefeliciteerd.’

Ze bedankte er niet voor, en beantwoordde al helemaal zijn glimlach niet. Aan de binnenkant van de ring stond in sierlijke letters haar naam gegraveerd. Een lichte trilling trok door haar handen toen ze hem over haar ringvinger heen schoof. Hij paste perfect. Desondanks voelde hij allesbehalve perfect. De verzamelaarsieraden hoorden bij haar vader, bij haar broer. Niet bij haar.

2

Voor de zoveelste keer drukte Max op de bel bij de intercom en tuurde tussen de spijlen van het hek door, de oprijlaan over. Die lag er verlaten bij. Na nog een halve minuut van wachten, gaf hij het op. Er was niemand. Hij had ook van tevoren moeten bellen, al wist hij vrij zeker dat Gwen hem dan afgewimpeld zou hebben. Ze was zichzelf niet de laatste tijd, afwezig, rusteloos, wat ongetwijfeld normaal was gezien de omstandigheden, al had hij zo het vermoeden dat er bij haar iets meer aan de hand was. Als hij hoogte van haar probeerde te krijgen dan leek ze eerder gebukt te gaan onder schuldgevoel dan onder verdriet, en dat zat hem niet lekker.

Hij liep al terug naar zijn fiets toen er vanuit de bocht een zwarte bmw naderde. Doffe basdreunen vulden de lucht tussen hen, steeds luider naarmate de auto dichterbij kwam en naast hem stopte. Het raam gleed naar beneden. Hij zag zichzelf weerspiegeld in de donkere glazen van Xanders zonnebril.

‘Kijk eens wie we daar hebben.’ Xander draaide de muziek zachter.
 ‘Durfde je niet aan te bellen?’

‘Jawel, maar er doet niemand open.’

‘Raar.’ Hij zette zijn zonnebril af en gooide die op de achterbank.
 ‘Gwen zou thuis moeten zijn.’ Hij stapte uit en toetste de code van het hek in. Met een metalige klik sprong het slot eraf. ‘Misschien heeft ze geen zin in je aanwezigheid.’

Dat negeerde Max.

‘Kan ik iets voor je doorgeven?’ De vriendelijkheid waarmee de vraag gesteld werd, klonk te geveinsd.

‘Ja, eh...’ Max krabde zich achter zijn oor en gebaarde naar de boodschappentas op de bagagedrager van zijn fiets. ‘Mijn moeder heeft lasagne gemaakt.’ Hij trok de tas onder de snelbinders vandaan. ‘Voor jullie. Voor het geval jullie vergeten te eten met... met wat er is gebeurd en zo. Ze had de rouwadvertentie gelezen.’

Xander leunde tegen het openstaande portier, zijn gezicht als een gesloten boek. De stilte die volgde, duurde te lang.

‘Ik zei nog dat er vast wel iemand in jullie familie was die daarop toezag...’

‘Wat aardig van je moeder.’ Zelfs uit de toon van zijn stem viel niet op te maken of het gebaar wel gewaardeerd werd.

‘Is er ook iemand? Een voogd of zo?’

‘We worden in de gaten gehouden, ja.’

Max fronste. Vreemde manier van verwoorden.

Xander bleef hem zwijgend aankijken, als in dubio over of hij hem moest wegsturen of niet, en net toen Max besloot om de eer aan zichzelf te houden, slaakte hij een zucht. ‘Stap in. Dan kun je meerijden.’

‘Echt?’

Xander leek nog steeds in tweestrijd.

Om hem geen kans te geven van gedachten te veranderen, kroop Max haastig op de passagiersstoel. De auto rook nog naar het leer

van de bekleding, naar nieuw. Hij ademde diep in en streek over het dashboard. ‘Gave auto.’

En eindelijk ontdooide Xander een beetje. ‘Weet ik.’ Hij startte de auto en reed door het openstaande hek. ‘Heb jij je rijbewijs?’

‘Ik moet nog even sparen.’

Xander gniffelde. Hij had vast nog nooit ergens voor hoeven sparen. Hij schakelde door naar de tweede versnelling en stelde zijn achteruitkijkspiegel bij. ‘Max, je bent ongetwijfeld een aardige knul, maar als ik jou vaker in de buurt van mijn zusje ga aantreffen dan moeten we het toch ergens over hebben.’

Dat klonk ernstig. ‘Oké.’

‘Gwen heeft nogal de neiging om haar ogen te sluiten voor het slechte in iemand, daarom ben ik er dubbel zo alert op.’ Hij keek hem zijdelings aan en onder de nonchalance waarmee hij sprak, schuilde iets intimiderends.

‘Dat... snap ik.’

‘Ik meen het.’ Xander parkeerde de auto voor de trap en trok de sleutels uit het contact. Hij maakte echter geen aanstalten om uit te stappen, dus deed Max dat ook niet. ‘Als ik merk dat je alleen al op de verkeerde manier naar haar kijkt...’ Hij aarzelde, en draaide zich naar hem om. ‘Laat ik het zo zeggen: dat je onsterfelijk bent, betekent niet dat je geen pijn kunt voelen. Het betekent dat ik niet bang hoeft te zijn om te ver te gaan, is dat duidelijk?’

Niets aan hem liet doorschemeren dat hij een grapje maakte. Dus knikte Max.

‘Geweldig.’ Xander gaf hem opgewekt een klap tegen zijn schouder en stapte uit. ‘Dan gaat het vast helemaal goed komen.’

Max wreef over zijn schouder, wist ineens weer waarom Xander hem de vorige keer ook al zo de kriebels bezorgd had. Traag pakte hij zijn tas op en stapte uit. Hij sloeg het portier achter zich dicht en keek langs de trap omhoog, naar Xander die al bijna bovenaan was. Zou hij hetzelfde reageren als het om Emma ging?

Misschien.

Waarschijnlijk.

Zo serieus moest hij het dus niet nemen.

Hij liep de trap op en eenmaal boven opende Xander net de voordeur. Het hartverscheurende gejang van een hond galmde door het huis, en Max bevroor op het bordes.

‘Jezus.’ Xander schudde zijn jack van zijn schouders af en legde het over het dressoir in de hal, zijn autosleutels ernaast. ‘Is dat Sim?’ Zijn adem vloei­de in een witte wolk naar buiten.

Max zette zijn tas neer. Er klopte iets niet. Hij voelde het. De onnatuurlijke kou die zijn huid streefde. ‘Het voelt als een ziel,’ zei hij op fluistertoon.

Als Xander dat al een absurde gedachte vond, dan liet hij dat niet merken. Zijn gezicht stond zorgelijk. Hij liep de hal uit, in de richting van het gejang, en Max aarzelde misschien net een halve seconde voor hij Xanders voorbeeld volgde. Als er echt een ziel ontsnapt was, dan kon hij maar beter in de buurt blijven van iemand die er verstand van had.

In de gang passeerde hij gesloten deuren, muren die wit en kaal waren, hier en daar een stoel of bijzettafel, met plastic overtrokken. Het wekte een onbewoonde indruk en ergens was het ook niet heel verwonderlijk dat niemand zich deze vleugel had toegeëigend. Het leek er kouder dan in de hal, waar het ook al niet heel warm geweest was. Vandaar dat Gwen altijd zo winters gekleed ging, en waarom ze negen van de tien keer een lichte terughoudendheid toonde wanneer het langzaamaan tijd werd om weer naar huis te gaan. Het was de sfeer die hier hing; koud, onwelkom. Een sfeer die maakte dat hij zich het liefst had omgedraaid en was weggegaan. Desondanks liep hij verder.

Bij de enige deur die op een kier stond hield hij halt en duwde hem voorzichtig verder open. Zijn binnenste verkilde bij het zien van de tegels. Grijs, stenen tegels. In een flits zag hij zijn zandloper erop kapotvallen.

Hij merkte amper dat hij over de drempel heen stapte en keek omhoog, naar het gewelfde plafond, en weer naar beneden langs

de kasten, kriskras door elkaar geplaatst in een doolhofachtige constructie. Kastendie van onder tot boven gevuld waren met honderden – nee, duizenden – zandlopers, stuk voor stuk met grondig opgepoetste reservoirs in gouden houders, glimmend in het daglicht dat in vele kleuren door de glas-in-loodramen drong.

Zonder er ooit lijfelijk aanwezig te zijn geweest, herkende hij de ruimte meteen. Hij draaide zijn hoofd en van alles wat hij zag, had hij weken eerder al korte beelden opgevangen. Hier was zijn zandloper kapotgevallen. En toch zag de ruimte er anders uit dan in zijn belevenis. Hij herinnerde zich het schemerige ervan, de mufte uitstraling. Het licht dat amper door het vuil op de ramen heen drong en de stofwolken die in de lichtbundels warrelden.

In het echt waren die ramen brandschoon en de kasten stofvrij. Hoewel dat ook een recente verandering kon zijn. De geur van schoonmaakmiddel hing nog in de lucht. Hij draaide een van de zandlopers zodat het naamplaatje naar voren wees en tikte tegen het bovenste reservoir. Het zat verstopt. Meerdere korrels bevonden zich in het kanaal tussen de reservoirs, maar geen enkele viel. Of nee... Bij een tweede keer kijken zag hij de gouden spikkels die glinsterden in hun val en zich bij de dunne laag op de bodem voegden.

Het zand verwazigde. Een doffe aanslag kroop over het glaswerk heen. Ijsbloemen. Hij schraapte er met zijn duimnagel langs en haalde het laagje er zo vanaf. Hij keek opzij, naar de rijen kasten daarnaast, waar meer zandlopers bedekt waren met rijp. Veel meer. De ijskristallen kropen zienderogen over het glas alsof Koning Winter er zijn adem over uitblies.

‘Xander,’ siste hij. In de stilte klonk zijn stem bijna als een schreeuw.

Hij liep om de kast heen, wankelde, en greep haastig de planken voor houvast. Hijgend boog hij voorover, voelde zijn energie wegvloeien.

De parallellen met die middag bij de bungalow stapelden zich op.

Hij schudde zijn versufte geest wakker, verwachtte elk moment dat gekriebel te voelen, en aangespoord door het ontbreken daarvan, was de volgende stap die hij zette een stuk krachtiger. Hij ademde diep in en liep verder, keek ondertussen links en rechts de gangpaden in en met ieder leeg gangpad dat hij aantrof, versnelde hij zijn pas.

Zijn schoenen glipten over een bevroren poel op de grond. Hij maaide met zijn armen, sloeg tegen een van de kasten. Glaswerk rinkelde.

‘Kijk uit, sukkel!’

Max wreef over zijn hand. Hij volgde het laagje ijs terug naar een omgevallen emmer en de verontschuldiging die hij had willen uitspreken, bleef steken halverwege zijn keel.

Gwen lag als een lappenpop op de grond, haar ogen gesloten, haar vingers slap om de hoek van een poetslap geslagen. Sim drentelde piepend om haar heen, tot Xander hem aan de kant duwde en bij Gwen neerhurkte. Hij gaf haar zachtjes een paar klappen tegen haar wang.

Haar gezicht was bleek als porselein, zo bleek dat Max vaag de lijnen van haar aderen kon zien. Zijn hart maakte een rare omwenteling. ‘Is ze...?’ Hij kreeg het woord niet uit zijn strot.

De hond richtte zijn kop op en jankte.

‘Ze is aan de andere kant, maar ik begrijp niet hoe.’ Xander stroopte haar mouw op tot over haar elleboog. ‘Ze heeft nergens een merkteken en ik voel haar hartslag, terwijl haar ziel...’ Zijn adamsappel bewoog op en neer toen hij slikte. ‘Ik voel haar niet.’

Max knielde bij hen neer en raakte voorzichtig Gwens hand aan. Zo koud. ‘Moeten we een ambulance bellen?’

‘Dat heeft geen zin. Het enige wat we kunnen doen is wachten tot ze terugkomt.’

Max legde zijn vingertoppen op haar pols en telde het aantal slagen van haar veel te trage hart. Vijfentwintig per minuut, dat kon niet gezond zijn.

Een golf van warmte kroop door zijn vingers. Hij trok zijn hand terug.

‘Wat is er?’

‘Ik weet het niet.’ Behoedzaam volgde Max met zijn wijsvinger de aderen in Gwens pols, tot hij opnieuw op die warmere plek stuitte. Lichaamstemperatuurwarm. Hij bestudeerde de plek. Een witte lijn trok diagonaal over haar huid, zo vaag dat hij bijna niet te zien was. Het leek op een oud litteken. ‘Heeft ze dit altijd al gehad?’

Xander boog naar voren, en verstarde. Een grimas trok over zijn gezicht.

‘Wat?’ vroeg Max.

‘Niets.’ Xander spande zijn kaak. ‘Een vergissing, dat kan niet and–’ Een felle flits kapte hem af en instinctief verbrak Max het contact van huid op huid.

Hij knipperde met zijn ogen. Een cirkelvormig nabeeld schoof voor zijn zicht langs. Een beeld dat hij herkende, meerdere keren eerder gezien had, en hij keek naar de ring rond Gwens ringvinger. Hij zou durven zweren dat ze die daarnet nog niet gedragen had.

Xander schoof de ring af, streek langs de inscriptie aan de binnenkant. Zijn donkere ogen smeulden als kooltjes op het punt van ontbranden. Hij stond onverhoeds overeind en smeed de ring op de grond. ‘Klotezooi.’ Zijn vuisten trilden van de kracht waarmee hij zijn nagels in zijn handpalmen drukte. ‘Dit kan ze niet maken.’

‘Wat niet?’

Xander spande zijn kaak. Hij draaide zich bruusk om en beende het gangpad uit, zijn gevloek nog te horen tot de deur van de zaal achter hem dichtviel.

Met een lichte terughoudendheid raapte Max de ring op, die onder zijn aanraking weer begon te gloeien. Aan zijn vingers plakten korreltjes zand, glinsterend in de gloed. Hij herkende het witgouden embleem, waarmee het voor hem allemaal begonnen was, en hoewel de ring er exact hetzelfde uitzag als die ene die hij al eens eerder in handen had gehad, was hij duidelijk niet dezelfde. Hij was kleiner, de

inscriptie aan de binnenkant anders. *Gwendolyn Collins*. Zo vaak had ze gezegd dat dit werk niets voor haar was, dat ze het niet wilde doen en dat haar broer het zou overnemen. Waarom was ze nu dan ineens van gedachten veranderd?

3

Ze hadden haar gedumpt in het Schemergebied. Hoeveel tijd er was verstreken, wist ze niet, er was niets wat als leidraad kon dienen, om haar heen alleen duisternis en een oorverdovende stilte.

Ze zweefde, meegevoerd op een onzichtbare stroming die haar uit de kou trok, richting de warmte. Warmte was goed. Warmte was leven en dekte haar toe als een deken. Ze nestelde zich erin. Haar wezen strekte zich uit, hechtte zich vast. Tevreden zonk ze weg in de geborgenheid van haar lichaam...

... en schoot happend naar adem overeind. Een felle pijscheut joeg achter haar ogen langs. Ze drukte kreunend haar gezicht in haar handen, rillend van een inwendige kou die tot diep in elke vezel was doorgedrongen.

‘Gwen?’ Max legde zijn hand op haar schouder, behoedzaam in eerste instantie. ‘Ben je in orde?’

Haar tanden klapperden op elkaar. Alles draaide, alles schommelde, en de zandlopers in de kasten waren nauwelijks van elkaar te onderscheiden, overbelicht door het verblindende Levenszand. Alles was verblindend; haar ring, het daglicht, de zilveren rand die Max omlijnde.

Ze wendde haar ogen af, voelde Sims neus tegen haar elleboog duwen, net zolang tot ze haar arm optilde en hij bij haar op schoot kon kruipen. Ze begroef haar vingers in zijn vacht. Ze was dan nooit echt dood geweest, gevoelsmatig zat het er niet ver bij uit de buurt.

‘Wat is er gebeurd?’

Dat vroeg ze zichzelf ook nog steeds af. Traag schoof ze haar mouw over haar pols heen zodat die het teken bedekte. Het voelde zo onwerkelijk. Ze had geen tijd gekregen om het te verwerken.

‘Gwen?’

Gwen gaf een speels rukje aan Sims staart, waarmee ze oogcontact met Max vermeed.

‘Sluit me alsjeblieft niet buiten.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Er is niets.’ De schakels van haar ketting schuurden langs haar nek toen ze naar hem opkeek. De zilveren omlijning lag als een dun laagje op zijn huid, terwijl het er bij haarzelf juist meer vanaf straalde. Ze maakte haar zicht onscherp tot de gloed doofde. ‘Niets wat ik niet aankan, tenminste.’

‘Was het...’ Max knikte naar haar ring, ‘... je eigen keuze?’

Ze aarzelde. Ja, ze had een keuze gehad, maar die was niet eerlijk geweest. Als de Raadsheren zich iets in hun hoofd hadden gehaald dan zorgden ze er wel voor dat je niet kon weigeren. ‘Niet echt,’ zei ze daarom en als hij al wilde doorvragen dan gaf ze hem daar de kans niet voor. ‘Ik wil het er niet over hebben.’ Ze zette Sim neer en werkte zich overeind. ‘Straks misschien.’ Waarschijnlijk niet. Toch zou ze hem uiteindelijk wel moeten vertellen wat haar keuze voor hem betekende.

Ze raapte de omgevallen emmer op, en nog voor ze er iets mee kon doen, trok Max hem al uit haar hand. ‘Kom, ik ruim het wel op. Spring jij nou maar onder de douche om op te warmen.’

Ze schonk hem een glimlach, wat er hopelijk minder krampachtig uitzag dan het voelde. ‘Dank je.’ Ze wilde er nog iets aan toevoegen, wist alleen niet wat. Uiteindelijk zei ze niets. Ze draaide zich om en liep weg.

De badkamer stond blauw van de waterdamp, de spiegels beslagen. Ze draaide haar hand om en wreef over de witte lijnen van het merkteken, probeerde het tegen beter weten in weg te boenen. Nu ze eindelijk een beetje was opgewarmd en haar huid niet meer zo bleek was, waren de lijnen beter zichtbaar dan eerst.

Ze schoof er haar mouw overheen.

Op de rand van de wastafel lagen haar verzamelaarssieraden op haar te wachten, dof uitgeslagen door de condens. Ze pakte de ring en schoof hem over haar ringvinger, voelde zowel de warmte aan de buitenkant, als de uitstraling waar ze het koud van kreeg. Ze deed hem weer af en stak hem in haar broekzak. Haar ketting hing ze wel om. In de spiegel bekeek ze het resultaat en nog steeds kon ze niet wennen aan het beeld dat ze zag. Ze rechtte haar rug, draaide haar schouders naar achteren in een zelfverzekerde houding die ze heel even vasthield, om vervolgens haar schouders weer te laten zakken. Ook dat stond haar niet.

Zuchtend haalde ze een borstel door haar haren. Gewoon een kwestie van gewenning, meer niet. Ze gooide de borstel in haar toilettas en liep de badkamer uit, in de gang verwelkomd door de geur van het avondeten. Diep door haar neus inademend realiseerde ze zich toen pas hoeveel honger ze eigenlijk had, maar wie was er in hemelsnaam aan het koken? Op de dagen dat Emily vrij was, liet Xander meestal wel iets bezorgen.

Xander. Ze had nog helemaal niet aan hem gedacht sinds ze terug was, terwijl ze hem zojuist zijn geboorterecht door de neus

geboord had. Hij had alles kunnen krijgen wat hij wilde en zij had dat doodleuk platgewalst.

Nee, zo hoefde het niet te gaan. Ze kwamen er wel uit, samen.

Ze duwde de deur van de keuken open en trof Max aan bij de magnetron. Hij tuurde door het venster.

‘Ruikt goed.’

Max haalde een bord lasagne uit de magnetron en zette het op tafel neer. ‘Heeft mijn moeder gemaakt. Voor het geval jullie anders niet goed voor jezelf zorgen.’

Ze zou ook niet weten hoe ze de afgelopen dagen hadden kunnen overleven als Emily geen oogje in het zeil had gehouden. ‘Wat lief van je moeder.’

‘Ja, nou...’ Max haalde gegeneerd zijn schouders op en schepte nog een bord vol. ‘Heb je toevallig je broer nog gesproken?’

De iets te overdreven nonchalance waarmee hij de vraag stelde, deed een alarmbelletje rinkelen. Ze fronste. ‘Heeft hij iets lulligs tegen je gezegd? Want daar moet je je niets van aantrekken.’

‘Dat is het niet.’

Meerdere alarmbelletjes begonnen te klingelen. ‘Waar is hij?’

Max schraapte zijn keel en de kou in haar binnenste keerde terug. ‘Xander is degene geweest die je vond. Hij zag je ring en is weggelopen.’

Gwen vloekte binnensmonds. Ze pakte haar telefoon en toetste zijn nummer in. Hij had er niet op die manier achter moeten komen. Hij had het van haar moeten horen. Nu dacht hij natuurlijk dat ze achter zijn rug om had gehandeld, dat ze de sieraden had aangenomen zonder eerst aan hem te denken, maar zo was het niet gegaan. Hij wist hoe de Raadsheren in elkaar staken, dan zou hij ook moeten weten dat ze hier geen keuze in gehad had. Toch?

4

Welke Raadsheer wilde Gwen nou als opvolger van hun vader hebben? Ze had verdomme het halve wetboek aan d'r laars gelapt voor die Onsterfelijke van haar en alleen zij kreeg het weer voor elkaar om daar pluspunten mee te verdienen.

Xander smeeet het autoportier dicht en beende over de oprijlaan. *Hij* was de oudste, *hij* zou het werk overnemen. Niet zij.

‘Aan je gezicht te zien, heb je onweer meegenomen.’

Hij keek omhoog en zag Laila op de balustrade van het balkon zitten, achter haar de openstaande balkondeuren waardoor een reeks melodieuze pianoklanken aan het huis ontsnapten. ‘Daar zit ik niet op te wachten.’ Ze drukte haar sigaret uit en schoot hem de bosjes in. ‘Is het Gwen?’

‘Altijd.’

Ze knikte. Zij wist ook dat het zo ondertussen tijd werd om een nieuwe Verzamelaar aan te stellen, en als hij het niet geworden was, dan bleef er één iemand over. ‘Waarom zij? Ze wil dit niet eens.’

‘Weet ik veel. Omdat zij gemakkelijk onder de duim te houden is?’

Peinzend liet ze haar vingers over de balustrade dansen in het ritme van het pianospel en bij de eerste valse noot grimaste ze. Haar vingers vielen stil, ruw weggetrokken uit de betovering. Het spel werd vakkundig opgepakt en een tweede valse noot volgde. De muziek vertraagde, kreeg iets aarzelends, alsof er plotseling over elk akkoord nagedacht moest worden. De tonen vielen uit hun ritme. Laila schudde haar hoofd en het spel eindigde abrupt met een dreun op de toetsen.

De garagedeur sloeg dicht. ‘Dat klonk niet best.’ Kamil liep over het grindpad naar hem toe, zijn handen afvegend aan een met zwarte vlekken besmeurde lap stof. ‘Ik heb hem nog nooit een valse noot horen aanslaan.’

‘Hij is gewoon wat roestig,’ zei Laila. Ze leunde achterover, haar gezicht naar de zon gericht. ‘Meer niet. Heb je het er met Gwen over gehad, Xan? Ik vraag me af waarom ze ermee ingestemd heeft.’

‘Wat maakt dat uit?’ Xander stak zijn handen in de zakken van zijn jack. ‘Ze heeft me in één klap alles afgepakt. Wat moet ik nu gaan doen? Een baan zoeken?’ Hij trok zijn neus op. ‘Of leven van de goedheid van mijn zusje en mijn hand ophouden voor mijn wekelijkse zakgeld?’

‘Je hebt recht op jouw deel van de erfenis.’ Kamil boende een zwarte veeg tussen zijn vingers weg. ‘Dat kunnen ze je niet ontnemen. Je hoeft niet te werken als je dat niet wilt.’

‘Daar gaat het niet om. Ik zou voor haar zorgen. Niet andersom. Wat heb ik verkeerd gedaan?’

‘Niets. Je weet hoe de Raadsheren zijn.’

Rotzakken, dat waren ze. ‘Ze komen er wel achter wat voor vergissing ze gemaakt hebben.’ Gwen was gewoonweg niet geschikt voor dit werk. ‘Ze gaat het verpesten.’

‘Precies. En als hun experiment gefaald heeft, komen ze vanzelf wel weer met hangende pootjes bij jou terecht. Wacht maar af.’

‘Hoelang?’

‘Ligt eraan.’ Met het puntje van de lap stof ging hij zorgvuldig elke nagelrand langs. ‘Nog zo’n crisis als laatst en het is snel afgelopen.’

En hoe groot was de kans dat dát nog eens gebeurde? Minimaal als hij daadwerkelijk ging zitten afwachten. Vrij groot als hij dat dus niet deed. Voor haar eigen bestwil.

‘Als je dat maar uit je hoofd laat.’

Hij keek betrapt op.

Laila wierp haar broer een vuile blik toe en kreeg er een onschuldige grijns voor terug. ‘Kamil zit je heel slinks op te stoken, maar zo ben je niet en zo wil je ook niet zijn. Er zijn meer wegen die naar Rome leiden.’

Xander wees priemend naar haar. ‘De Raadsheren zouden Gwen nooit overwogen hebben als jij had gedaan wat je moest doen en die laatste Onsterfelijke zelf had afgehandeld toen je daar de kans voor had.’

Ze vernauwde haar ogen. ‘Nu moet je je niet op mij gaan afreageren. Als jij vanaf het begin af aan gewoon je werk had gedaan, hadden ze haar ook niet overwogen.’

Hij wilde net een snauw teruggeven toen Kamil hem afkapte.

‘Houd op. Allebei.’ Kamil hield zijn handen op in een sussend gebaar. ‘Ik zie dit niet als een ramp, hooguit een klein obstakel. Je krijgt hoe dan ook je Verzamelaarsieraden, Xander. Desnoods wachten we tot ik word ingewijd.’

En wanneer ging dat gebeuren? Kamil en Laila waren nou niet bepaald actief bezig om zelf die sieraden in handen te krijgen. Integendeel. Zoals hij het zag waren ze juist harder bezig om ze niet te krijgen, al hadden ze daar zo hun redenen voor. Hij kon daar niet op wachten. Daar had hij simpelweg het geduld niet voor.

5

Haar uitstapje naar het Geestenrijk had zijn sporen nagelaten in de Tijdzaal. De zandlopers waren stuk voor stuk bedekt met fijne druppels smeltwater en daar waar ze haar schoonmaakwoede nog niet had kunnen botvieren, trokken de druppels vuile strepen over het glas.

Gwen veegde er met haar mouw overheen, luisterend naar de stem van haar broer die monotoon meedeelde dat ze een voicemailbericht kon achterlaten. ‘Xander, alsjeblieft,’ sprak ze in na de piep. ‘Bel me terug en laat het me uitleggen. Ik...’ Ze aarzelde, wist niet wat ze over de telefoon moest zeggen en wat ze persoonlijk wilde uitleggen. De stilte die volgde, duurde te lang. ‘Alsjeblieft, bel me,’ zei ze en ze hing op. Vervolgens bleef ze naar het beeldscherm staren.

‘Nog steeds niet?’ Max wrong zijn sopdoek uit boven de emmer.

Ze stak de telefoon weg en schudde haar hoofd.

‘Geef hem wat tijd.’

‘Ik voel me er gewoon niet prettig bij.’ Ze stak haar handen in het water in de emmer, verwelkomde de warmte op haar huid en pakte de tweede doek van de bodem. ‘En je hoeft me hier niet mee te helpen.’

‘Ik vind het niet erg.’ Hij hield een zandloper in zijn armen als een pasgeboren baby en maakte hem voorzichtig schoon. ‘Deze is helemaal leeg trouwens.’

Met handen die nog nat waren van het water bladerde Gwen door haar notitieboek en noteerde de plaats waar de zandloper had gestaan. 63-7-3-3. Gangpad drieënzestig, kast zeven, plank drie, plaats drie. De getallencombinatie kwam haar bekend voor. Ze bladerde terug, stopte. Bovenaan de pagina stond dezelfde getallenreeks bij een aantekening die ze een paar dagen geleden had overgeschreven uit het logboek. 63-7-3-3: *Gastheer Nick de Ruijter. NND. Opgehaald met ziel 56-6-3-4; Naomi de Ruijter. NND. Lichte weerstand. Verder geen problemen.*

NND. Niet-natuurlijke dood. Ze herinnerde zich de aantekening, een maand geleden aan het logboek toegevoegd door haar vader. En de zandloper was nog steeds leeg. Een maand was wel lang voor haar domein, waar de gemiddelde Dodenstadtijd momenteel twee weken was, en hoewel de Dodenstad wel vaker langblijvers had, werd het misschien toch eens tijd om er melding van te maken.

Ze bladerde weer naar de laatst beschreven pagina en omcirkelde de reeks.

‘En ik grijp natuurlijk elke kans aan om wat tijd met je te kunnen doorbrengen.’

Ze borg het notitieboek op.

‘Ik zie je niet vaak genoeg.’ Max liet het terloops klinken, al was de blik in zijn ogen ernstig.

‘Ik heb het druk gehad,’ zei ze, wat geen excuus was. Ze had het zo druk als ze het zelf maakte en dat had ook best iets minder gekund.

‘Dat weet ik. Daarom help ik je graag.’

Hij deed zo zijn best, en zij durfde hem niet eens te vertellen dat hij voorlopig niet behoefde te rekenen op een nieuwe zandloper.

‘Gaat het wel?’ vroeg hij.

Ze wreef in haar ogen. ‘Gewoon moe. Zware dag gehad.’

‘Wil je dat ik ga?’

‘Nee...’ Misschien. Ze wist het niet. Nee. Ze wilde het niet. Zijn aanwezigheid voorkwam dat ze wegzonk in haar overpeinzingen en dat was goed. ‘Nee,’ herhaalde ze, een stuk zekerder.

Hij schonk haar een glimlach en Gwen veegde haar handen af aan haar knieën. ‘Max...?’

‘Ja?’

‘Ik...’ Ze haperde. *Zeg het hem.* Ze opende haar mond. ‘Ik ben blij dat je er bent.’

Zijn gezicht kreeg iets zo zachts over zich dat ze het liefst in zijn armen was gekropen om zich door hem te laten vasthouden. Een neiging die ze direct de kop indrukte. ‘Het spijt me als ik je het gevoel geef dat ik je buitensluit, maar er zijn wat dingen die ik voor mezelf op een rijtje moet zetten.’ Het teken op haar pols prikte. Ze krabbelde erover, en voelde Max’ blik erop rusten. Ze trok haar mouw over haar hand heen.

‘Wat hebben ze je eigenlijk beloofd?’

‘Wie?’

Hij gebaarde naar haar ketting. ‘Die zou je nooit accepteren, tenzij je er iets voor terugkreeg wat je niet kon weigeren. En toch heb ik het idee dat je niet hebt gekregen waar je op hoopte.’

Ze boog haar hoofd, spelend met het zandloperkje aan haar ketting. ‘Ik –’ Het snoer trok zo plotseling strak dat er alleen nog een verstikkend geluid uit haar keel kwam. Ze haakte haar vingers achter de schakeltjes en zo snel als het gekomen was, ontspande de ketting weer en viel hij rinkelend langs haar hals naar beneden.

Max staarde er ontzet naar. ‘Wat was dat?’

‘Een waarschuwing.’ Ze wreef langs haar schrijnende keel en liep om hem heen, naar het einde van het gangpad. Uit de schaduwen van een van de nissen kwam een versteende engelenvleugel naar voren en de punt van een zeis. Ze hees zichzelf eraan overeind om op de sokkel

te klimmen en tuurde over de rand van de kasten heen de zaal door. 'Shit.'

Op drie verschillende plaatsen in de zaal was gelijktijdig een blauwige gloed ontstaan. Als dat bij één zandloper gebeurde, was dat al geen goed teken, laat staan bij drie. Ze stelde de timer op haar telefoon in op een half uur en sprong op de grond. 'Ik moet aan het werk,' zei ze en ze dook tussen de kasten door, op zoek naar de dichtstbijzijnde zandloper die haar kon vertellen waar ze nodig was.

De timer ging af op het moment dat ze haar fiets in de berm smees. Ze zette het alarm uit, was nu officieel te laat. Zonder haar fiets op slot te zetten liep ze verder en ze werd al snel getroffen door de heersende chaos. Het lawaai, de stank, de aanblik.

'Gwen, wacht even!'

Te veel prikkels bereikten haar. Elk geluid. Elke geur. Alles kwam dubbel zo hard bij haar binnen. Zelfs de kleuren leken feller dan normaal. De lucht was verzadigd met de geur van verschroeid rubber en daaronder rook ze in mindere mate aangebrand vlees. Ze hield haar adem in, haar rechteroor dichtgedrukt tegen de jengelende sirenes. Tegelijkertijd duwde ze wat ramptoeristen aan de kant om erlangs te kunnen, haar blik strak op de grond gericht. Voor het lawaai en de stank kon ze zich nog afsluiten, het was het verblindend witte licht waar ze beroerd van werd. Dat laagje dat elk individu omlinjnde, bij sommigen zwak, bij anderen fel als de volle maan door een verrekijker. En dan was er ook nog die constante wisseling tussen warm en koud.

Voor het eerst in haar leven verlangde ze ernaar om aan de andere kant van het afzetlint te mogen staan, zelfs al wist ze dat er aan die kant weer andere dingen op haar stonden te wachten.

Met haar wijsvinger trok ze het lint omhoog. Ze wilde er net onderdoor glippen toen Max haar inhaalde. 'Wat ga je doen? Je kunt daar niet zomaar naartoe lopen.'

'Ik wel.' Ze tikte tegen haar ketting. 'Ik val niet op.'

'Maar –'

‘Ik ben al te laat, Max.’ Ze keek over haar schouder, naar het autowrak verderop. De voorkant was zwartgeblakerd en ingedeukt. Een zandloper gloeide pas wanneer de ziel het lichaam verlaten had. Dan hoorde zij er allang te zijn om hem op te vangen. Al kwamen sommige sterfgevallen zo onverwachts dat ze er onmogelijk eerder had kunnen zijn.

‘Straks leg ik het uit, goed?’

‘Oké.’ Na een korte aarzeling voegde hij daaraan toe: ‘Succes.’ Hij liet het klinken als een vraag, alsof hij niet zeker wist of dat het juiste was om te zeggen.

Ze glimlachte om aan te geven dat hij zich geen zorgen hoefde te maken, dat ze alles onder controle had. ‘Ik ben zo terug,’ zei ze en met die woorden liep ze bij hem weg. Eenmaal buiten zijn zicht liet ze haar glimlach verdwijnen en keek vluchtig links en rechts langs het afzetlint. Verscheidene mensen stonden met hun telefoon te filmen. Ze waakte ervoor om door hun beeld te lopen en verdween uit het zicht achter de brandweerwagen. Daar ademde ze diep in, hield de lucht even vast en liep verder.

De grond lag bezaaid met stukken glas die knisperden onder haar schoenen, hoe voorzichtig ze ook liep om niets te verstoren. Zwaailichten hulden de plek van het ongeval afwisselend in blauw en rood. De temperatuur leek hier lager te zijn dan voor het afzetlint, misschien net een verschil van één, anderhalve graad, misschien alleen verbeelding.

De hanger aan haar ketting trok aan haar met korte schokjes. Links, rechts, rechtdoor. Hij pikte op meerdere plekken zielactiviteit op, kon niet besluiten waar hij haar als eerste naartoe moest sturen. Ze draaide aan haar ring, liet zich leiden door haar Zicht. Twee ambulancebroeders renden voor haar langs zonder haar op te merken en reden een brancard de ambulance in. Wie er ook op de brancard lag, elk spoor van een zilveren omlijning ontbrak.

De deuren werden dichtgesmeten en geheel volgens de lessen van haar vader wierp ze een paar denkbeeldige muren op tussen haar en haar omgeving.

De stank werd erger. Ze trok haar kraag over haar neus heen en manoeuvreerde zich tussen de politiewagens door. Haar geest was helder en alert, pragmatisch, terwijl de chaos om haar heen wervelde.

Haar ketting gaf een ferme ruk opzij, draaide haar hoofd naar rechts. Een schaduw glipte tussen de auto's door en verdween uit het zicht. Ze volgde hem, en het autowrak kwam weer in zicht. Drie mannen braken het portier open en sleepten het levenloze lichaam van de bestuurder naar buiten. Er was nog geen zilveren vonk te ontdekken. Niet dat ze dat verwacht had, en zeker niet toen ze de toeschouwer opmerkte die een paar meter verderop naar het wrak stond te staren. Een jonge vrouw, ongeschonden, haar kleding smetteloos en intact. Ze had zomaar iemand kunnen zijn die stiekem onder het afzetlint door was gekropen voor een beter zicht. Ware het niet dat het daglicht dwars door haar heen glipte.

Om de vrouw heen drentelde een meisje van amper anderhalf jaar oud, al even flets en transparant, haar armpjes uitgestoken, vragend om opgetild te worden.

Gwens denkbeeldige cocon vertoonde een barst, en de barst vertakte zich met elke volgende stap die ze zette. Ze stak haar hand uit, raakte de schouder van de vrouw aan. IJle lucht prikte op haar vingertoppen. Ze trok een schuine streep naar beneden, tekende midden in de mistfarden een rune waarmee ze een provisorische verbinding aanlegde tussen ziel en zandloper. Als de zandloper tenminste niet allang verkruiemd was.

Haar been bevroor en Gwen keek geschrokken naar beneden, naar het schaduwbeeld van het meisje dat haar mollige armpjes om haar been geslagen had.

De barsten in haar cocon scheurden verder door en de prikkels glipten naar binnen. Ze zakte op haar hurken. 'Hé, meis.'

Het meisje stak haar armen naar haar uit en als ze nog had geleefd dan had Gwen de knuffel met alle liefde van de wereld beantwoord.

‘Het spijt me voor je.’ Ze merkte de ziel en haalde aan het eind van de rune haar hand van links naar rechts door de gestalte heen, waaierde het daarmee uit tot een wolk van mist waarin geen enkele herkenbare vorm meer te ontdekken was. Haastig ving ze de ziel op en bracht haar over naar een flesje.

Ze was nog zo klein. Bij elkaar gebald nauwelijks groter dan een doperwt. De randen van de ziel verspreidden zich vanuit het kernpunt, tastten de kristallen binnenwand af. Zilverwit kleurde roodviolet, zo licht en in zo’n mindere mate dat het bijna niet te zien was.

Ze stak het flesje weg in een apart vakje van haar tas en kwam weer overeind, wapperde in een enkele armbeweging de gestalte van de vrouw uit elkaar.

Een lichte trilling van paniek spoelde de glinstering uit de verschijning.

Gwen stak haar ketting uit, haar arm zwaar door het gewicht, en aangetrokken door de warmte dreef de ziel dichterbij, wiegend op de wind, veel te langzaam naar haar zin. Ze zwaaide haar ketting door de nevel heen en de ziel hechtte zich eraan vast, liet zich willoos meevoeren. Ofwel te gedesoriënteerd, ofwel te moe om er iets tegen te beginnen.

Gwen borg haar op in een tweede flesje, waar de ziel als een laag sneeuw op de bodem bleef liggen zonder haar werkelijke kleur te tonen, schuchter tegen de wand gedrukt. Niet uit angst, of woede. Dit leek op schuld, op schaamte.

Een tijdje in de Dodenstad zou haar goed doen. Na een week of twee wist je je eigen naam niet meer, laat staan je moment van sterfte, je aandeel erin, en de gezichten van de mensen die je erin meegesleurd had.